

Cora van Nieuwenhuizen

Aan de wieg van gemeentelijke herindeling

Midden in de woonkamer in Harderwijk speelt ze met de oude grijze Remington typemachine van haar vader. Daar om heen staan vier plastic telefoontoestellen, die ze één voor één 'beantwoordt'. Het is een drukte van belang. Zo druk dat ze zelfs soms zowel links als rechts een hoorn aan haar oor heeft. "Geen idee waardoor ik geïnspireerd werd, maar ik speelde als klein meisje het liefst dat ik op de beurs werkte." Cora van Nieuwenhuizen (48) moet nog lachen als ze daar aan terug denkt.

Als enig kind in het gezin waren er door de grote familie van haar ouders, toch altijd veel mensen om haar heen. Dat heeft haar gemaakt tot een echt familiemens en iemand die het prettig vindt veel mensen om zich heen te verzamelen. Toen ze in 1994 in Oisterwijk kwam wonen, zocht ze heel bewust een manier om snel aansluiting te krijgen bij de Oisterwijkers. Haar oog viel op de aankomst van de Nieuwsklok van de openbare fractievergadering van de VVD en onbevangen ging ze hier naartoe. "Ik werd op het juiste moment op de juiste plek door de juiste mensen geprikkeld en twee maanden later werd ik officieel burgerlid van de commissie Welzijn. Ik heb me altijd verwaant gevoeld met deze liberale club en het was leuk om hier actief mijn steentje aan bij te mogen dragen. Bijkomstigheids was dat ik direct met een snel-treinvaart in het dorp integreerde. Het was een boeiende tijd waarin bestemmingsplannen geactualiseerd werden en de gemeentelijke herindeling aan de orde van de dag was. In de commissie Ruimtelijke Ordening hebben we destijds de plannen besproken van projecten die vandaag de dag op de rit worden gezet." En zo ging het politieke balletje rollen. Na de gemeenteraad, waar ze nog een tijd fractievoorzitter van de VVD is geweest, treedt ze toe als lid van de Provinciale Staten van Noord-Brabant. Later vertegenwoordigt ze onze provincie als lid van Gedeputeerde Staten. Sinds 2010 is ze lid van de Tweede Kamer en houdt ze zich met name bezig met Integratie, Asiel en Immigratie. Een behoorlijke staat van dienst voor iemand die nooit de ambitie had de politiek in te gaan. "Ik voel me er als een vis in het water. Ik heb een continue behoefte aan reuring om me heen en dat is precies wat ik in Den Haag krijg."

Maar nog altijd is de bevrediging groot als ze na een lange werkdag de grenzen van Oisterwijk binnenrijdt. "Ik voel me sowieso al een echte Brabander en omdat ik er niet ben opgegroeid zie ik misschien juist wel beter wat

we allemaal in huis hebben. Brabant bezit het grootste aantal siltgebieden van Nederland. Maar ook grote modeontwerpers komen hier vandaan, diverse beroemde cabaretiers en de wereldberoemde Df Tiesto." Met recht spreekt ze vol trots over dit stukje Nederland en dat ze in het bijzonder is verknocht aan Oisterwijk. "Na een vakantie ben ik pas weer echt thuis als ik een rondje heb gemaakt over onze Lind." Op de velden van Taxandria was ze ook een veelgeziene 'voethalvrouw' tijdens de jarenlange aanmoediging van haar drie zoons. "Onlangs heb ik de laatste wedstrijd van mijn jongste zoon gezien, die nu ook gestopt is. Weer een hoofdstuk afgesloten en dat was best even slikken." Haar huidige man, naar eigen zeggen de leukste man van heel Nederland, met wie ze ruim een jaar geleden in het huwelijk trad, heeft ze zelfs overgehaald hier te komen wonen.

Het valt op dat Cora bijzonder positief is ingesteld. "Wat het leven het meest beïnvloedt, zijn de tegenslagen die je te verwerken krijgt. Dat bepaalt meer wie je bent dan hetgeen er goed gaat. Je kunt alles van meer kanten bekijken. Goed is niet altijd het beste en slecht is niet altijd fout." Cora lijkt hiermee op haar vader, die haar grote voorbeeld is. Vanwege zijn ziekte kost het haar even moeite om over hem te praten, maar openhartig vertelt ze: "Hij is een enorme slimme man die altijd hard heeft gewerkt. Nooit chagrijnig en vol optimisme stond hij in het leven. Wanneer ik hevestiging zocht, legde ik mijn goed doordachte standpunten aan hem voor. En altijd gaf hij weer nieuwe stof tot nadenken door het anders te benaderen. Tegenwoordig heeft hij Alzheimer en het valt me zwaar dat hij niet meer altijd weet dat ik zijn dochter ben." Het doet haar pijn om die sterke man zo verward te zien. De man die haar leerde je niet door angst of twijfel te laten leiden maar de kansen te pakken die voorbij komen.

"Zo greep ik ook de kans om na mijn scheiding, jaren terug, een nieuwe start te maken en liet ik op aanraden van Onno Hoes, mijn opgestoken krullerjes onder handen nemen door kapper Mari van de Ven. Heel symbolisch liet ik alles los en gaf me volledig aan hem over." Het resultaat was sensationeel mer als gevolg daarvan gingen haar voorbij liep op de nieuwjaarsreceptie. En ofschoon ze niet meer lijkt op een foto van jaren terug, haar stralende en oprechte lach is altijd gebleven.

